

Het Boek Daniël - Nummer Eén

De Ulai en de Hiddekel

Jeff Pippenger

2023-11-21

„Predikanten en mensen verklaarden dat de profetieën van Daniël en de Openbaring onbegrijpelijke verborgenheden waren. Maar Christus verwees Zijn discipelen naar de woorden van de profeet Daniël aangaande gebeurtenissen die in hun tijd zouden plaatsvinden, en zei: ‘Wie het leest, die geve er acht op.’ Mattheüs 24:15. En de bewering dat de Openbaring een verborgenheid is die niet verstaan kan worden, wordt weersproken door juist de titel van het boek: ‘De Openbaring van Jezus Christus, die God Hem gegeven heeft, om Zijn dienstknechten te tonen hetgeen weldra moet geschieden.... Zalig is hij die leest, en zij die de woorden van deze profetie horen en bewaren wat daarin geschreven staat; want de tijd is nabij.’ Openbaring 1:1–3.”

“Zegt de profeet: ‘Zalig is hij die leest’—er zijn er die niet willen lezen; de zegen is niet voor hen. ‘En zij die horen’—er zijn ook sommigen die weigeren iets te horen aangaande de profetieën; de zegen is niet voor deze klasse. ‘En die bewaren hetgeen daarin geschreven staat’—velen weigeren acht te slaan op de waarschuwingen en onderrichtingen die in de Openbaring vervat zijn. Geen van dezen kan aanspraak maken op de beloofde zegen. Allen die de onderwerpen van de profetie bespotten en spotten met de symbolen die hier plechtig gegeven zijn, allen die weigeren hun leven te hervormen en zich voor te bereiden op de komst van de Zoon des mensen, zullen zonder zegen zijn.

„Met het oog op het getuigenis van de Inspiratie, hoe durven mensen te onderwijzen dat de Openbaring een mysterie is, buiten het bereik van menselijk begrip? Het is een geopenbaard mysterie, een geopend boek. De studie van de Openbaring richt de gedachten op de profetieën van Daniël, en beide bieden hoogst belangrijke onderwijzing, door God aan mensen gegeven, betreffende gebeurtenissen die zullen plaatsvinden aan het einde van de geschiedenis van deze wereld.” *The Great Controversy*, 340.

De „studie van de Openbaring richt het denken op de profetieën van Daniël.” Sommige personen zien profetie uitsluitend binnen het boek Daniël. Maar Daniël presenteert twee lijnen van waarheid, en de waarheden die zijn profetieën vertegenwoordigen, zijn de laatste zes hoofdstukken van zijn boek. De eerste zes hoofdstukken presenteren uitgebeelde profetie, die grotendeels nog altijd niet wordt onderkend. Voordat wij de eerste zes hoofdstukken van Daniël beschouwen, zullen wij uitleggen waarom er in de laatste zes hoofdstukken van Daniël in werkelijkheid slechts twee profetieën worden voorgesteld. Zuster White wijst op de twee profetieën door te verwijzen naar de twee grote rivieren van Sinear. Wanneer wij de symboliek aanvaarden die zij uiteenzet, vinden wij de sleutel om in de laatste zes hoofdstukken van Daniël twee, en slechts twee, profetieën te onderscheiden.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De visioenen die hij zag aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zijn thans bezig in vervulling te gaan, en al de voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.

Het visioen van hoofdstuk acht werd gegeven bij de rivier de Ulai.

In het derde jaar van de regering van koning Belsazar verscheen mij, ja mij, Daniël, een gezicht, na hetgeen mij eerst verschenen was. En ik zag in een gezicht; en het geschiedde, toen ik zag, dat ik te Susan was, in het paleis, dat in het gewest Elam is; en ik zag in een gezicht, en ik was aan de rivier de Ulai. Daniël 8:1, 2.

Toen wij de alinea uit Testimonies to Ministers namen, waarin zuster White verwees naar „de Ulai en Hiddekel” en deze „de grote rivieren van Sinear” noemde, waren wij die alinea aan het ontleden uit een van de belangrijkste commentaren op de studie van de boeken Daniël en Openbaring in de geschriften van zuster White. In die passage verklaart zij: „Er is behoefte aan een veel nauwkeuriger studie van het Woord van God; in het bijzonder behoren Daniël en de Openbaring aandacht te krijgen als nooit tevoren in de geschiedenis van ons werk.”

Wanneer wij de eerste twee verzen die wij zojuist uit Daniël hoofdstuk acht hebben aangehaald nauwkeurig bestuderen, leveren zij twee innerlijke getuigenissen van een feit dat dikwijls over het hoofd wordt gezien. Daniël zegt: „in het derde jaar van” Belsazar „verscheen mij een gezicht.” Vervolgens voegt hij eraan toe: „na datgene wat mij in het eerst verscheen.” Dit vers kan op twee manieren worden opgevat, en beide leiden tot dezelfde conclusie.

De engel Gabriël was degene die profetisch licht tot Daniël bracht, zoals hij dat deed bij al de profeten, want hij had Satan vervangen als de hemelse lichtdrager. Dit betekent dat iedere profetische regel die in de Schriften is te vinden, door Gabriël werd geleid. Of Daniël het nu begreep of niet, in vers één van hoofdstuk acht wijst hij niet alleen op een belangrijke profetische waarneming, maar verschaft hij in het vers ook twee getuigen van die belangrijke profetische waarneming. Wat Daniël in vers één optekende, is dat hij een visioen had ontvangen voorafgaand aan het visioen dat hij ontving bij de rivier de Ulai. Het visioen bij de rivier de Ulai kwam in het derde jaar van Belsazar. Het visioen vóór het visioen bij de rivier de Ulai kwam in het eerste jaar van Belsazar.

In het eerste jaar van Belsazar, de koning van Babel, had Daniël een droom en gezichten in zijn hoofd op zijn bed; daarna schreef hij de droom op en verhaalde de hoofdinhoud van de zaken. Daniël 7:1.

In het eerste vers van hoofdstuk acht geeft Daniël te kennen dat ook hij in het eerste jaar van Belsazar een visioen had, want hij zegt: „na hetgeen mij in het eerst verschenen was.” Verscheen het visioen van de Ulai na het visioen uit het eerste jaar van Belsazar, of verscheen het visioen na het eerste van de twee parallelle visioenen? Beide antwoorden zijn juist. Het visioen van de rivier de Ulai is hetzelfde visioen als het visioen van hoofdstuk zeven. Gabriël past het profetische beginsel van „herhalen en uitbreiden” toe, en tegelijk de regel dat op het getuigenis van twee een zaak wordt bevestigd. Beide visioenen handelen over de koninkrijken van de Bijbelse profetie.

Het visioen van hoofdstuk zeven beeldt die koninkrijken af als roofdieren en benadrukt en presenteert hen aldus in het kader van hun burgerlijke macht. Het visioen van hoofdstuk acht beeldt diezelfde koninkrijken af met symbolen uit Gods heiligdomsdienst, hoewel elk van de symbolen van de heiligdomsdienst opzettelijk verdraaid is om een vervalste eredienst voor te stellen. Daniël acht beeldt dezelfde koninkrijken af als het visioen van hoofdstuk zeven, maar plaatst de koninkrijken in hun religieuze context.

Het Ulai-gezicht van Daniël hoofdstuk acht herhaalt en verruimt het gezicht van hoofdstuk zeven. Hoofdstuk zeven duidt het burgerlijke aspect van de koninkrijken van de Bijbelse profetie aan, en hoofdstuk acht duidt het godsdienstige aspect van de koninkrijken van de Bijbelse profetie aan. Wanneer dit wordt onderkend, kan vervolgens worden begrepen dat hoofdstukken zeven en acht hetzelfde gezicht zijn. Hoofdstuk negen is de plaats waar Gabriël komt om de verklaring te geven van het tijdslelement in het gezicht van hoofdstuk acht. Daarom vertegenwoordigt het gezicht van de Ulai hoofdstukken zeven, acht en negen van het boek Daniël. De rivier Hiddekel wordt vervolgens in hoofdstuk tien geïntroduceerd.

In het derde jaar van Kores, de koning van Perzië, werd aan Daniël, wiens naam Beltsazar genoemd werd, een zaak geopenbaard; en de zaak was waarachtig, maar de vastgestelde tijd was lang; en hij verstond de zaak en had inzicht in het gezicht. In die dagen bedreef ik, Daniël, drie volle weken rouw. Ik at geen smakelijk brood, noch kwam vlees of wijn in mijn mond, en ik zalfde mij in het geheel niet, totdat drie volle weken vervuld waren. En op de vierentwintigste dag van de eerste maand, terwijl ik mij bevond aan de oever van de grote rivier, dat is de Hiddekel. Daniël 10:1–4.

Het visioen van de rivier de Hiddekel introduceert de profetische geschiedenis van de koning van het noorden. Het begint met het uiteenvallen van het rijk van Alexander de Grote, beschrijft de eb en vloed van de daaropvolgende geschiedenis, waarin uiteindelijk de enige twee tegenstanders die overblijven uit de desintegratie van het voormalige rijk van Alexander de Grote een letterlijke koning van het zuiden tegenover een letterlijke koning van het noorden zijn. Uiteindelijk komt het uit bij de geschiedenis van het pausdom, dat dan de geestelijke koning van het noorden wordt, die aan het einde van hoofdstuk elf aan zijn einde komt; Michaël staat op en de menselijke genadetijd sluit. Het eenvoudige overzicht is dat het visioen van de rivier de Ulai het innerlijke visioen is van Gods heiligdom en heerschare, en de rivier de Hiddekel het uiterlijke visioen is van de vijand van God en van Zijn volk gedurende dezelfde geschiedenis. Daarbij wordt hetzelfde beginsel toegepast als dat wat wordt aangetroffen in de zeven gemeenten en de zeven zegels van Openbaring.

“Vele predikanten doen geen enkele moeite om Openbaring te verklaren. Zij noemen het een onvruchtbaar boek om te bestuderen. Zij beschouwen het als een verzegeld boek, omdat het het verslag van beelden en symbolen bevat. Maar juist de naam die eraan is gegeven, ‘Openbaring’, is een ontkenning van deze veronderstelling. Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het vermeldt wonderbare gebeurtenissen die in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde zullen plaatsvinden. De leringen van dit boek zijn duidelijk omschreven, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde lijn van profetie opgevat als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald, en daarmee getoond dat

daaraan gewicht moet worden toegekend. De Heere herhaalt geen dingen die niet van groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 8, 413.

Dezelfde innerlijke en uiterlijke geschiedenis die in het boek Daniël wordt voorgesteld, wordt in het boek Openbaring weer opgenomen. Afgezien van het profetische licht dat uit deze twee visioenen voortkomt, is er tevens een bevestiging van de methode van bijbelse uitleg die door William Miller werd aangenomen en daarna door Future for America. Juist beschouwd zijn zowel het boek Daniël als het boek Openbaring volstreekte goudmijnen ter bevestiging van de beginselen van profetische uitleg die de Bijbel in zichzelf aanwijst.

De Ulai, als het innerlijke thema, en de Hiddekel, als het uiterlijke, vertegenwoordigen ook de twee profetieën die in de „tijd van het einde” ontzegeld zouden worden. De Ulai werd in de „tijd van het einde” in 1798 ontzegeld, en de Hiddekel werd in de „tijd van het einde” in 1989 ontzegeld, toen, zoals beschreven in Daniël elf, vers veertig, de landen die de voormalige Sovjet-Unie vertegenwoordigden, werden weggevaagd door het pausdom en de Verenigde Staten.

Wanneer deze feiten worden erkend, kan dan ook worden ingezien dat de twee visioenen in werkelijkheid één visioen zijn, evenals de profetische geschiedenis van de zeven gemeenten en de zeven zegels dezelfde profetische geschiedenis vertegenwoordigen. De twee visioenen worden dan het middel dat de Heere heeft gebruikt in de vroegere beweging van de eerste engel, en dat de Heere zal gebruiken in de tegenwoordige en toekomstige beweging van de derde engel, om een beproevingsproces voort te brengen zoals uiteengezet in Daniël hoofdstuk twaalf, verzen negen en tien.

En hij zeide: Ga heen, Daniël; want deze woorden blijven verborgen en verzegeld tot de tijd van het einde. Velen zullen gereinigd worden en wit gemaakt en beproefd; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en niemand van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:9, 10.

Als een voorbeeld van de ontzegeling van de Hiddekel in 1989, overweeg wat de inspiratie heeft gezegd.

“In de Openbaring komen alle boeken van de Bijbel samen en vinden zij hun voltooiing. Hier is de aanvulling op het boek Daniël. Het ene is een profetie; het andere een openbaring. Het boek dat verzegeld was, is niet de Openbaring, maar dat gedeelte van de profetie van Daniël dat betrekking heeft op de laatste dagen. De engel gebood: ‘Maar gij, o Daniël, sluit de woorden toe en verzegel het boek, tot de tijd van het einde.’ Daniël 12:4.” Handelingen van de Apostelen, 585.

Zowel de Ulai als de Hiddekel hebben betrekking op de laatste dagen, maar het adventisme is slechts bereid geweest te erkennen dat 1798 Daniëls „tijd van het einde” was, wanneer zijn boek ontzegeld zou worden. Toch is het gedeelte van de profetie dat „betrekking heeft op de laatste dagen” nauwkeuriger omschreven als de laatste zes verzen van Daniël hoofdstuk elf, want die verzen eindigen met het opstaan van Michaël wanneer de genadetijd voor de mensheid wordt afgesloten.

Het gezicht van het oordeel, zoals aangeduid in Daniël hoofdstukken zeven, acht en negen, was verzegeld tot de „tijd van het einde” in 1798. Het licht (dat voortkwam uit het gezicht aan de Ulai, dat werd ontzegeld) was de aankondiging van de opening van het onderzoekend oordeel, niet van de sluiting van het oordeel. Het licht dat met het gezicht aan de Hiddekel werd ontzegeld, duidt de sluiting van het onderzoekend oordeel aan, en het is tevens de passage in Daniël die „het gedeelte van de profetie met betrekking tot de laatste dagen” bevat.

De ontzegeling in 1798 kondigde de opening van het onderzoekend oordeel aan. De ontzegeling in 1989 kondigde de nabij komende afsluiting van het onderzoekend oordeel aan. Het kenmerk van Alpha en Omega is gemakkelijk te zien in het boek Daniël, maar alleen als u weet wat het is en bereid bent ernaar te zoeken.

Wanneer de genadetijd in Daniël hoofdstuk elf, vers vijfenveertig, sluit, wordt de handtekening van Alfa en Omega vastgelegd. Het begin van Daniël illustreert nauwkeurig waar het eindigt. Het begint met een letterlijke oorlog tussen het letterlijke Babylon en het letterlijke Israël, en het letterlijke Babylon behaalt de overwinning.

In het derde jaar van de regering van Jojakim, de koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, naar Jeruzalem en belegerde het. En de Heere gaf Jojakim, de koning van Juda, in zijn hand, met een deel van de vaten van het huis Gods; die hij bracht naar het land Sinear, naar het huis van zijn god; en hij bracht de vaten in het schathuis van zijn god. Daniël 1:1, 2.

In Daniël hoofdstuk elf, vers vijfenveertig, komt een geestelijke oorlog tussen geestelijk Babylon, gesymboliseerd als „de koning van het noorden”, en geestelijk Israël, vertegenwoordigd door „de heerlijke heilige berg”, ten einde, en geestelijk Israël behaalt de overwinning op geestelijk Babylon.

En hij zal de tenten van zijn paleis opslaan tussen de zeeën op de heerlijke heilige berg; maar hij zal tot zijn einde komen, en niemand zal hem helpen. En in die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst die de kinderen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op diezelfde tijd; en in die tijd zal uw volk verlost worden, ieder die in het boek geschreven gevonden wordt. Daniël 11:45; 12:1.

De boeken Daniël en Openbaring zijn één boek:

„De boeken Daniël en Openbaring zijn één. Het ene is een profetie, het andere een openbaring; het ene een verzegeld boek, het andere een geopend boek. Johannes hoorde de verborgenheden die de donderslagen uitspraken, maar hem werd bevolen die niet op te schrijven.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 7, 971.

De twee boeken, die één boek zijn, vormen het meesterwerk van de profetische onderwijzing van de engel Gabriël. Ik schrijf dit in het volle besef dat wat Gabriël aan Daniël en Johannes overbracht, afkomstig was van Jezus, die het van de Vader had ontvangen. Het is niet mijn bedoeling Gabriël te verheffen, maar de diepe openbaring van de bewijzen in beide boeken te verheffen, van hoe de Alfa en de Omega profetische regels van bijbelse uitleg heeft ontworpen, die

binnen de twee boeken vertegenwoordigd moesten worden, indien wij bereid zijn te zien.

Laat mij u eraan herinneren dat het op dit punt niet mijn doel en bedoeling is een uitleg te geven van de twee profetieën van de rivieren Ulai en Hiddekel. Mijn doel en bedoeling zijn de profetieën in de eerste zes hoofdstukken van het boek Daniël te behandelen. Ik voer eenvoudigweg aan dat de boeken Daniël en Openbaring wellicht de meest diepgaand gecomponeerde boeken in het Woord van God zijn. Zij brengen de profetische boodschap naar voren, terwijl zij tevens Gods karakter openbaren, en tevens juist de regels aangeven die noodzakelijk moeten worden toegepast indien iemand de profetieën wil kennen, en ook Degene wil kennen die de profetieën heeft voortgebracht.

Een ander voorbeeld van de diepzinnige aard van de boeken is Daniëls voorstelling van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. De profetie van de „zeven tijden” was en is de „steen des aanstoots” voor Gods volk, zowel in het oude Israël, in de Milleritische beweging van de eerste engel, alsook in de huidige en toekomstige beweging van de derde engel. Een „steen des aanstoots” is, volgens eenvoudige definitie, iets dat men niet ziet, hoewel het duidelijk aanwezig is. Daarom ziet men, zodra men de „zeven tijden” in het boek Daniël herkent, dat zij er duidelijk zijn; maar men ziet ook dat zij verborgen zijn voor hen die ervoor kiezen niet te zien.

Iets verbergen terwijl het grammaticaal in het volle zicht ligt, is een diepgaande prestatie; het is iets wat in geen enkele door mensen geschreven mysterieroman verwerkt zou kunnen worden. Het is een meesterwerk, want het ligt daar, voor ieder die niet wil struikelen open en bloot zichtbaar, maar onmogelijk te zien voor hen die er wel voor kiezen te struikelen. Het is, om zo te zeggen, „verborgen in het volle zicht”. Het wordt tot stand gebracht door een combinatie van menselijkheid en goddelijkheid.

Ik doe die bewering, want ik wens ons op dit punt eraan te herinneren dat er binnen het adventisme, althans sinds de publicatie van Questions on Doctrine in 1957, een katholieke leer bestaat, en dat deze ook haar onrechtvaardige hoofd heeft opgericht binnen deze tegenwoordige-waarheidsbeweging van Future for America. Het denkbeeld is dat Christus bij de incarnatie niet het vlees aannam dat Hij van Maria had geërfd. Uiteraard drukken degenen die deze leer handhaven het niet op die wijze uit, maar niettemin is dat wat zij leren. Ik noem het een katholieke leer, want de premisse dat het vlees van Christus even zuiver was als het vlees van Adam vóórdat hij zondigde, is juist de satanische logica waarvan de katholieke kerk zich bedient in haar leer van de zogenoemde „onbevleete ontvangenis”. En indien u niet vertrouwd bent met de heidense leer van de „onbevleete ontvangenis”: zij leert dat het vlees van Christus op bovennatuurlijke wijze werd gemaakt zoals Adams lagere natuur was vóórdat hij en Eva zondigden, of, zoals men beweert, dat Christus Adams vóór de val bestaande, zondeloze natuur had. Zij leert dat Maria zelf op wonderbaarlijke wijze de vleselijke, ongevallen natuur van Adam vóórdat hij zondigde ontving, opdat zij een volmaakt vat zou kunnen zijn voor de Heilige Geest om de baby Jezus in haar volmaakte vlees te incarneren.

Natuurlijk wijzen degenen binnen het adventisme die precies dezelfde conclusie aangaande het vlees van Jezus handhaven, niet op wonderen met Maria, maar zij verdraaien wel passages van Zuster White en de Bijbel om precies hetzelfde katholieke concept te onderwijzen. Waarom ben ik

zojuist afgedwaald en afgeweken van de bespreking van het boek Daniël? Daarop zal ik antwoorden.

De wonderbaarlijke structuur en opzet van Daniël en de Openbaring werden tot stand gebracht door een combinatie van menselijkheid en Goddelijkheid. Jezus is het Woord van God, en de Bijbel is het Woord van God. De goddelijke en menselijke natuur van Jezus wordt in de Bijbel ten volle weergegeven. De woorden daarin zijn goddelijk en bevatten de scheppende kracht om harten en gedachten te veranderen. Die woorden zijn precies dezelfde kracht die alle dingen in het bestaan heeft geroepen. Maar de mannen die God uitkoos om Zijn werktuigen te zijn bij het optekenen van de Bijbel, waren allen zondaars. Het menselijke deel van deze verhouding wordt vertegenwoordigd door gevallen mensen. De Bijbel is een combinatie van het menselijke en het Goddelijke, en de profeten waren zondaars, zoals ieder kind van Adam dat is geweest. Christus heeft nooit gezondigd in gedachte, woord of daad. Maar Hij heeft wel het vlees van Maria aangenomen na vierduizend jaar van degeneratie. Indien Hij in werkelijkheid de lagere vleselijke natuur van Adam vóór Adams zondeval had aangenomen, zou dat vereisen dat ook iedere bijbelschrijver zondeloos was geweest.

Het “zich in het volle zicht verbergen” van de “zeven tijden” in het boek Daniël werd tot stand gebracht, niet alleen door de woorden die Daniël optekende, maar voorts ook door de gevallen mensen die de King James Bible vertaalden. Gevallen mensen hebben het boek Daniël tweemaal aangeraakt, en wat daardoor tot stand werd gebracht, zou voor enig mens onmogelijk zijn te doen zonder Gods goddelijke voorzienige toezicht.

In ons volgende artikel zullen wij beginnen te tonen hoe Godheid en menselijkheid de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in het boek Daniël openlijk, maar toch verborgen, hebben geplaatst; want God wist dit van tevoren en heeft zelfs beschikt dat het de beproevende „steen des aanstoets” zou zijn, zowel voor hen die zich in de beweging van de eerste engel bevonden als voor hen die zich in de beweging van de derde engel bevonden.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder gegeven voor deze laatste dagen. De visioenen die hij zag aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zijn nu bezig in vervulling te gaan, en alle voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.